

CONGREGATIO
PRO INSTITUTIS VITAE CONSECRATAE
ET SOCIETATIBUS VITAE APOSTOLICAE

Prot. n. Sp.R. 2760/ 2022

Vatikán, 25. januára 2022

Drahí bratia a sestry,

pri príležitosti **XXVI. Dňa zasväteného života** budeme sa môcť s radosťou zúčastniť na eucharistickej slávnosti, ktorej bude predsedať pápež František v Bazilike svätého Petra v Ríme. Sme si istí, že aj v jednotlivých komunitách a v rôznych diecézach sveta bude 2. február príležitosťou na stretnutie sa, ktoré poukáže na Božiu vernosť, ktorá sa prejavuje v radostnej vytrvalosti toľkých mužov a žien, zasvätených v rehoľných, mníšskych, kontemplatívnych, sekulárnych inštitútoch a v "nových inštitútoch", členov ordo virginum, pustovníkov, členov spoločností apoštolského života všetkých čias.

Pozvanie, ktoré sme vám adresovali minulý rok pri tej istej príležitosti, sa týkalo *praktizovania* spirituality spoločenstva (*Vita consecrata*, č. 46), aby sme boli budovateľmi univerzálneho bratstva a *snívali ako jedno ľudstvo* (*Fratelli Tutti* č. 8). Tieto slová nás istým spôsobom pripravili na cestu Cirkvi, na ktorú sme sa práve vydali, s názvom *Za synodálnu Cirkev: spoločenstvo, spoluúčasť a misia*.

Tento rok sa teda zastavíme pri druhom slove synody („spoluúčasť“), aby sme každého z nás pozvali k tomu, aby prispel svojím podielom, zapojil sa, nech skutočne nikto nie je vylúčený alebo sa cítil byť vylúčený z tejto cesty; nikto by si nemal pomyslieť "mňa sa to netýka". Všetci sú pozvaní vstúpiť do „*dynamizmu vzájomného počúvania, ktoré sa uskutočňuje na všetkých úrovniach Cirkvi, zapojac celý Boží ľud*“ (Pápež František Rímskej diecéze, 18. septembra 2021).

Je to predovšetkým cesta, ktorá vyzýva každú vokacionálnu komunitu, pretože ona je viditeľným vyjadrením spoločenstva lásky, odrazom trojičného vzťahu, Božej dobroty a krásy, schopnej vzbudiť nové energie pre konkrétnu konfrontáciu s aktuálnym okamihom. Ak sa vrátíme k svojmu povolaniu, znovu objavíme radosť z toho, že sa cítíme a sme súčasťou projektu Lásky, pre ktorý iní bratia a sestry pred nami a s nami dali k dispozícii svoj vlastný život. Koľko nadšenia bolo na začiatku našich príbehov povolania, koľko úžasu pri objavení, že *Pán volá aj mňa*, aby som uskutočnil tento sen o dobre pre ľudstvo! Oživme a starajme sa o našu príslušnosť, pretože, ako dobre vieme, časom hrozí, že stratí svoju silu, najmä keď príťažlivosť "my" nahradí sila vlastného "ja".

Prvým prejavom spoluúčasti je teda príslušnosť: nemôžem sa spolupodieľať, ak seba beriem *ako všetko*, ak sa nepovažujem za súčasť spoločného projektu a ak vo mne nie je zakorenené presvedčenie, že „*telo a údy musia byť zjednotené, aby mohli žiť!*“ a že „*jednota je vždy väčšia ako konflikt!*“ (Pápež František, audiencia 19. júna 2013)

Na tejto ceste Cirkvi sa pýtajme, drahí bratia a sestry, ako sa v našich komunitách počúvame: kto sú sestry a bratia, ktorých počúvame, a ešte skôr, prečo ich počúvame? Otázka, ku ktorej sme všetci pozvaní je, či sa môžeme nazývať vokacionálnou komunitou alebo komunitou života, ak chýba spoluúčasť niekoho.

Vstúpme na túto cestu celej Cirkvi s bohatstvom našich chariziem a našich životov, neskrývajúc ťažkosti a rany, pevní v presvedčení, že môžeme prijímať a dávať iba Dobro, pretože *"zasvätený život sa rodí v Cirkvi, rastie a môže prinášať evanjeliové ovocie iba v Cirkvi, v živom spoločenstve veriaceho Božieho ľudu"* (Pápež František, 11. decembra 2021).

Spoluúčasť sa potom stáva zodpovednosťou: nemôžeme chýbať, nemôžeme nebyť medzi inými a s inými, nikdy a ešte o to viac v tomto pozvaní stať sa synodálnou cirkvou! A ešte predtým dobre vieme, že synodalita sa začína v nás: od zmeny mentality, od osobného obrátenia, v spoločenstve alebo bratstve, doma, v práci, v našich štruktúrach, aby sa rozšírila do služieb a poslanií.

Je to dynamika vrytá do našich životov a je akoby ozvenou tej prvej odpovede na Otcovu lásku, ktorá nás oslovila. Práve tam, v tejto dynamike príťažlivosti a priľnutia, spočíva koreň tohto postoja: - zostať v procesoch, ktoré sa týkajú života komunity a každej osoby; - cítiť na svojom tele rany a očakávania; - robiť to, čo môžeme, počnúc tým, že všetko vložíme do Božích rúk prostredníctvom modlitby, nevyhýbajúc sa námahe svedčiť o nádeji, ochotní prehrať, len aby sa budovala tá spoločná cesta. Táto cesta začína počúvaním, teda vytvorením priestoru pre druhého v našom živote, tým, že berieme vážne to, čo je pre neho dôležité.

Spoluúčasť tak nadobúda štýl spoluzodpovednosti, ktorá sa netýka len organizácie a fungovania Cirkvi, ale predovšetkým jej samotnej podstaty, spoločenstva a jej konečného zmyslu: misionárskeho sna osloviť všetkých, postarať sa o všetkých, cítiť, že sme všetci bratia a sestry, spolu v živote a v dejinách, ktoré sú dejinami spásy.

Kráčajme spolu!

Zverme svoje kroky Márii, starostlivej žene a na každého zvolávajme Pánovo požehnanie.

João Braz kard. de Aviz
Prefekt

José Rodríguez Carballo, O.F.M.
Arcibiskup sekretár